
η κρατική διαχείριση της πανδημίας είναι η αναβαθμισμένη συνέχιση της δεκάχρονης πολιτικής των «μνημονίων» με άλλο όνομα

*από τις νέες περιφράξεις του επιχειρηματικού πανεπιστημίου στις
περικοπές του άμεσου μισθού· τις απλήρωτες υπερωρίες· την
παρεμπόδιση της απεργίας· την απαγόρευση της δημόσιας
συνάθροισης και την αστυνομοκρατία*

με φόντο ένα καινούργιο «μνημόνιο»

**συνέλευση ενάντια στη
βιοεξουσία & την κλεισούρα**

26 Νοέμβρη 2020

Για επικοινωνία:

<https://againstbiopowerandconfinement.noblogs.org/>

koinonika.antisomata@autistici.org

fb: *Ιστορίες Προλεταριακής Κλεισούρας*

«Αντιμετωπίζουμε πολλές προκλήσεις ταυτόχρονα, θέλω όμως να εκφράσω την απόλυτη ικανοποίησή μου από τον τρόπο λειτουργίας της Κοινοβουλευτικής Ομάδας. **Είναι πολύ σημαντικό σε καμία περίπτωση να μην ανασταλεί το μεταρρυθμιστικό έργο της Κυβέρνησης λόγω Covid**».

Κ. Μητσοτάκης, 3 Νοεμβρίου 2020 στο τουίτερ.

– Η Ευρώπη λέει ένα πολύ απλό πράγμα: “ξοδέψτε με βάση τις δυνατότητές σας, όχι όσα έχετε”. **Αυτή τη στιγμή ό,τι ξοδεύουμε είναι μελλοντικοί φόροι.**

Ερώτηση: Με άλλα λόγια εκτιμάται ότι εάν **ξεφύγουμε τώρα δεν αποκλείεται –σε βάθος χρόνου βεβαίως– κι ένα νέο Μνημόνιο, δηλαδή δημοσιονομικές προσαρμογές νέες;**

– **Και δεν θα είναι σε μεγάλο βάθος χρόνου** διότι οι αγορές αντιδρούν έντονα όταν βλέπουν ότι δεν υπάρχει υπεύθυνη δημοσιονομική διαχείριση.

Θ. Σκυλακάκης, αν. υπουργός οικονομικών, 21 Σεπτεμβρίου 2020 στον άλφα 98.9.

Το νέο λοκντάουν αποτελεί πτυχή μιας **ήδη** αρκετά μίζερης και ασφυκτικής πραγματικότητας. Η πολυδιαφημισμένη πορεία επιστροφής στην «κανονικότητα» –την καπιταλιστική κανονικότητα– ξαναδιακόπηκε στο όνομα της προστασίας του πιο πολύτιμου εμπορεύματος για το κεφάλαιο, της αξιοπαραγωγού εργασιακής μας δύναμης, υπό το βάρος της καθημερινής αύξησης των νοσηλευόμενων λόγω covid-19 και μέσα σε συνθήκες μεθοδικής, εδώ και χρόνια, διάλυσης των δημόσιων υποδομών υγείας.

Η κυβέρνηση αφού κατάφερε να εδραιώσει εν μέρει την πρακτική και την ιδεολογία της «ατομικής ευθύνης» και του «υπεύθυνου μενουμεσπιτισμού» την περασμένη άνοιξη –ιδεολογία που είχε σπεύσει να ενστερνιστεί ακόμα και μεγάλο κομμάτι της αριστεράς και του α/α χώρου– επανέρχεται σε αυτήν την τακτικής φύσης κίνηση με στόχο να εκτρέψει τη συζήτηση που είχε ήδη ξεκινήσει γύρω από τον κεντρικό σκοπό της κρατικής διαχείρισης της πανδημίας: τη μετακύλιση του μεγαλύτερου δυνατού κόστους της αντιμετώπισής της στις πλάτες μας.

Με μια σημαντική διαφορά όμως. Η τωρινή χρήση της βιοπολιτικής του εγκλεισμού συνοδεύεται από μια έξαρση των πειθαρχικών μέτρων (βλ. διπλασιασμό των προστίμων και απαγόρευση της κυκλοφορίας μετά τις 9) και της κατασταλτικής βίας (βλ. ταυτόχρονες εκκενώσεις στο ΕΜΠ και την Πρυτανεία του Πολυτεχνείου και άγριες επιθέσεις στους διαδηλωτές της 17ης Νοέμβρη από χιλιάδες μπάτσους, δελτάδες και ΕΚΑΜ), λόγω του ότι η κυβέρνηση δυσκολεύεται πλέον να παρουσιάζει την κρατική επιλογή του λοκντάουν ως μια δήθεν αμερόληπτη αντιμετώπιση ενός ζητήματος «δημόσιας υγείας» που αποφασίζεται μέσα σε ένα πολιτικό κενό και ανεξάρτητα από τις, εν πολλοίς σπασμωδικές αλλά υπαρκτές, αντιδράσεις ενάντια στην υγιεινιστική αναβάθμιση της κοινωνικής πειθαρχησης.

Δεν μπορεί να αποκρύψει πως ακόμα και οι περιορισμένες σε ένταση και έκταση προλεταριακές διεκδικήσεις και αντιστάσεις που εκφράστηκαν τους προηγούμενους μήνες δεν μπορούν να γίνουν ανεκτές από το σύστημα, κι αυτό γιατί έρχονται σε αντιπαράθεση με τη δεκάχρονη καπιταλιστική στρατηγική που ακολουθεί το σύνολο του πολιτικού προσωπικού του κεφαλαίου (σήμερα η δεξιά φράξια του, χτες κάποια άλλη).

Δεν μπορεί να βάλει κάτω από το χαλί της «προστασίας της δημόσιας υγείας» τη χρησιμοποίηση του λοκντάουν ως προληπτικού μέτρου αποφυγής μιας έκρηξης της κοινωνικής δυσφορίας και γενίκευσης ανταγωνιστικών αιτημάτων και πρακτικών που προσανατολίζονται στην ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών. Συνιστούμε λοιπόν να κρατηθούν αποστάσεις, έστω και για μία φορά, από ερμηνείες που μυστικοποιούν αυτό που τα πολιτικά αφεντικά φαίνεται να γνωρίζουν πολύ καλά: τον υπαρκτό ταξικό ανταγωνισμό που προσανατολίζει τις επιλογές τους, όπως και τις δικές μας όταν δεν εγκλωβιζόμαστε στα ψευτοδιλήμματα που μας βάζουν οι επαγγελματίες ειδικοί της παραπλάνησης.

Εξαιτίας λοιπόν αυτού του ανομολόγητου μυστικού, που βρίσκεται στην καρδιά ενός όχι μόνο άκαρδου αλλά και αρρωστημένου κόσμου, το πολιτικό προσωπικό του

κεφαλαίου επέλεξε, με χαρακτηριστική απροθυμία και καθυστέρηση, όπως δείχνει η μέχρι πρόσφατα διακηρυγμένη άρνησή του παρά τον αυξημένο ήδη από τον Σεπτέμβριο αριθμό νοσηλευόμενων από covid-19 σε σχέση με αυτόν του ανοιξιάτικου λοκντάουν, την προσωρινή παύση ενός τμήματος της καπιταλιστικής οικονομίας. Αντιθέτως, επέδειξε χαρακτηριστική προθυμία να εφαρμόσει μετά το τέλος της τουριστικής σεζόν το μέτρο του πειθαρχικού περιορισμού της κυκλοφορίας του προλεταριάτου στον δημόσιο χώρο – ειδικά για το κομμάτι του που δεν πρόκειται άμεσα να λειτουργήσει ως εργασιακή δύναμη.

Τα δυστοπικά αποτελέσματα παλιού και νέου λοκντάουν αρχίζουν και γίνονται εμφανή, μεταξύ άλλων, στην ενορχηστρωμένη προσπάθεια χειροτέρευσης των όρων εκμίσθωσης της εργατικής τάξης από το κεφάλαιο (βλ. **νέο εργασιακό νομοσχέδιο**), στην εμβάθυνση της επιχειρηματοποίησης στο πανεπιστήμιο (βλ. **νέες περιφράξεις και πανεπιστημιακή αστυνόμευση**), στην επερχόμενη παράδοση ενός μέρους της εργατικής κατοικίας στους ραντιέρηδες του τραπεζικού κεφαλαίου (βλ. **νέο πτωχευτικό κώδικα**). Και φυσικά δεν σταμάτησε ούτε στιγμή από τον Μάιο και μετά να χτυπάει κάθε προσπάθεια ανασυγκρότησης της ήδη κατακερματισμένης και αναιμικής προλεταριακής δημόσιας σφαίρας.

Παράλληλα, όμως, νομίζουμε ότι έχει αρχίσει να γίνεται επίσης εμφανές πως η συγκεκριμένη επιλογή του δεύτερου λοκντάουν αποτελεί προϊόν της αποτυχίας του κράτους να παρουσιάσει την πολιτική διαχείρισης μιας κοινωνικής κρίσης ως απλά και μόνο υγειονομική της σχετικής διάρρηξης της συμμόρφωσης στα προηγούμενα μέτρα πειθάρχησης που επέβαλε η βιοπολιτική της υγιεινιστικής αστυνόμευσης και της ανάγκης για μια αυταρχική απάντηση:

α) στις **διεκδικήσεις τμημάτων της εργατικής τάξης** που εκφράστηκαν κυρίως με αιτήματα για αύξηση των κρατικών αναπαραγωγικών δαπανών σε υγεία, εκπαίδευση, μέσα μεταφοράς – αύξηση που θα οδηγούσε σε βελτίωση του επιπέδου της συλλογικής κατανάλωσης

της εργατικής τάξης και που εκ των πραγμάτων θα αναιρούσε στην ουσία της την άκαμπτη πολιτική της απαξίωσης που ακολουθείται συνολικά από το κεφάλαιο τα τελευταία χρόνια.

β) στις **μαχητικές διεκδικήσεις του νεανικού προλεταριάτου στα σχολεία** (καταλήψεις) που επίσης είχαν ως αίτημα την αύξηση των κρατικών αναπαραγωγικών δαπανών, ενώ ταυτόχρονα μπλόκαραν προσωρινά την πειθαρχική διάσταση της λειτουργίας της εκπαίδευσης, χωρίς να ξεχνάμε και τον απείθαρχο «συνωστισμό» του στον δημόσιο χώρο (πλατείες) που απέδειξε πως η ανάγκη για κοινωνική συνένωση είναι πιο επιτακτική από κάθε είδους αποστασιοποίηση – εκτός από αυτήν που πρέπει να κρατάμε από τους υποστηρικτές του μενουμεσπιτισμού.

γ) στη **γενικευμένη δυσπιστία** που προκάλεσαν και προκαλούν οι αντιφατικές επικλήσεις στην «ατομική ευθύνη» και την «τήρηση των αποστάσεων», την ίδια ώρα που η πεισματική άρνηση των αφεντικών να βάλουν το χέρι πιο βαθιά στην τσέπη ώστε να μην δώσουν μόνο τα ψίχουλα των επιδομάτων για τις αναστολές συμβάσεων, αλλά να τα σκάσουν χοντρά, μεταξύ άλλων σε νέα μέσα μεταφοράς, νοσοκομεία, σχολεία, γίνεται έκδηλη.

Συγχρόνως, το πολιτικό προσωπικό του κεφαλαίου βρίσκεται διαρκώς αντιμέτωπο ακόμα και με τα μικρομεσαία αφεντικά, κυρίως αυτά που δραστηριοποιούνται στη βιομηχανία της εστίασης αλλά και αυτά του λιανικού εμπορίου – όπου κυριαρχούν ειδυλλιακές συνθήκες εκμετάλλευσης όπως πολλοί/ες από εμάς γνωρίζουν καλά – τα οποία βρέθηκαν σε μειονεκτική θέση μέσα στη γενικότερη διαδικασία απαξίωσης του κεφαλαίου, η οποία τελικά είτε τους πέταξε εντελώς έξω με την πρόσκαιρη αναστολή της λειτουργίας των επιχειρήσεών τους είτε οδήγησε στη μείωση του τζίρου τους.

Το κλείσιμο των χώρων της αλλοτριωμένης διασκέδασης και κατανάλωσης δεν θα γινόταν ανεκτό για καιρό από τους μαγαζάτορες εάν δεν συνδυαζόταν με μια απαγόρευση κυκλοφορίας στον δημόσιο χώρο που να υπενθυμίζει πως η ικανοποίηση των αναγκών του

προλεταριάτου, συμπεριλαμβανόμενης και της αναψυχής του, επιτρέπεται μόνο όταν συμβάλλει άμεσα στην κερδοφορία τους.

Αντιμέτωπη με πολλά ανοιχτά μέτωπα λοιπόν, η κυβέρνηση προχωρά εν τούτοις με αμείωτο ζήλο σε μια σειρά νομοθετικών παρεμβάσεων, επιβεβαιώνοντας ότι ο λύκος στην αναμπουμπούλα χαίρεται:

- Περιορίζει την ελεύθερη κίνηση του απείθαρχου προλεταριάτου και εμποδίζει, ακόμη και με χουντοδιατάγματα της αστυνομικής διεύθυνσης, τις δημόσιες συναθροίσεις που πάνε κόντρα στον κρατικό πειθαρχικό μονόλογο – είτε αυτό αφορά πορείες, είτε εκδηλώσεις και μικροφωνικές·

- Ετοιμάζει νέες περιφράξεις στα πανεπιστήμια, επιταχύνοντας την επιχειρηματοποίηση (μέρους) των δραστηριοτήτων τους και εντατικοποιώντας την (άμισθη ή κακοπληρωμένη) εργασία των φοιτητ(ρι)ών·

- Ετοιμάζει νέα επίθεση, μέσω της αξιολόγησης, στο εκπαιδευτικό προσωπικό επιβάλλοντας καταρχήν μείωση μισθού εφόσον αρνηθούν να εφαρμόσουν την πειθαρχική τηλεκπαίδευση και τις τηλε-απουσίες·

- Ετοιμάζει νέα επίθεση στους όρους ενοικίασης της εργασιακής μας ικανότητας στρώνοντας τον δρόμο για ατομικές συμβάσεις εργασίας, με χαμηλότερους μισθούς, απλήρωτες υπερωρίες, (ακόμη πιο) ελαστικό ωράριο και ηλεκτρονικές ψηφοφορίες για να καθίστανται ακόμη πιο σπάνιες, από όσο είναι ήδη σήμερα, οι απεργίες·

- Ετοιμάζει νέα επίθεση στον έμμεσο μισθό, μειώνοντας τα έσοδα των ασφαλιστικών ταμείων και στρώνοντας τον δρόμο για την κεφαλαιοποιητική, ατομική ασφάλιση και σύνταξη – δηλαδή για συντάξεις της πλάκας βάσει των ατομικών εισφορών του κάθε απομονωμένου εργαζόμενου·

- Ενώ, ήδη έχει θεσμοθετήσει το νέο «πτωχευτικό κώδικα», με τον οποίο θα συνεχιστεί η επίθεση στην εργατική κατοικία, δηλαδή στον εργατικό μισθό.

Ας δούμε πιο αναλυτικά κάποιες από αυτές τις «παρεμβάσεις».

το επερχόμενο εργασιακό νομοσχέδιο

που διαλύει τα ωράρια, ρίχνει τους μισθούς και εμποδίζει τις απεργίες

«Όταν μία επιχείρηση συμφωνεί με τους εργαζόμενους μέσω επιχειρησιακής σύμβασης για να πάει από πενήνήμερο σε επταήμερο με τη σύμφωνη γνώμη των εργαζομένων (...) δεν κάνουμε τίποτε άλλο από το να αναγνωρίζουμε ότι είμαστε σε έναν κόσμο που αλλάζει και πρέπει οι εργαζόμενοι, οι επιχειρήσεις και το κράτος να προσαρμοστούν σε αυτή τη νέα πραγματικότητα»

K. Μητσοτάκης, 12 Μαΐου 2019

«Θα θέσουμε σύντομα σε δημόσια διαβούλευση την πρότασή μας για το εργασιακό νομοσχέδιο (...) Φαντάζομαι λίγοι θα είχαν αντίρρηση στο να μπορούν οι εργαζόμενοι να έχουν περισσότερη ευελιξία, εφόσον το επιθυμούν οι ίδιοι, χωρίς αυτό να σημαίνει κατάργηση το οκταώρου (...) λίγοι μπορεί να έχουν αντίρρηση για το γεγονός ότι ένας εργατικός νόμος του 1982 χρειάζεται επιτέλους κάποιο ουσιαστικό εξορθολογισμό»

K. Μητσοτάκης, 13 Σεπτεμβρίου 2020

Η εμβάθυνση της **επίθεσης** στον **άμεσο και έμμεσο μισθό** συνδέεται βέβαια με την επιχειρούμενη προσπάθεια περαιτέρω ελαστικοποίησης της αγοράς εργασίας, όχι μόνο με όχημα ΠΝΠ ή άλλες έκτακτες ρυθμίσεις υπό το πρόσχημα της αντιμετώπισης του κορονοϊού, αλλά και με ένα ολοκληρωμένο σχέδιο νόμου του υπουργείου (εκμετάλλευσης της) Εργασίας, το οποίο θα επιχειρήσει να επικυρώσει και τυπικά όλο το πλέγμα των νέων συσχετισμών που διαμορφώθηκαν στους χώρους εργασίας καθόλη την περίοδο 2010-2020, οι οποίοι ενθαρρύνουν την εργοδοτική ασυδοσία.

Δεν είναι τυχαία η από μεριάς μας σύνδεση του νέου νόμου με την εποχή των μνημονίων. Ούτε βέβαια τυχαία ήταν η πρόσφατη ωμή παραδοχή του αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών Θ. Σκυλακάκη ότι «οι σημερινές παροχές στη δίνη της πανδημίας θα είναι μελλοντικοί φόροι», προαναγγέλοντας ταυτόχρονα ένα νέο, σκληρό μνημόνιο.

Σε κάθε περίπτωση, το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά, σύμφωνα και με όσα έως τώρα έχουν διαρρεύσει, αποσκοπεί:

- Στην **πλήρη εξάρθρωση του πενθήμερου 8ωρου**, της βάσης δηλαδή του εργασιακού δικαίου, καθώς το εβδομαδιαίο 40ωρο θα μπορεί να κατανέμεται από το αφεντικό κατά το δοκούν, με μέγιστο όριο τις 10 ώρες ανά ημέρα δίχως πρόσθετη αμοιβή, ενώ οι υπερωρίες θα «ανταλλάσσονται» με ρεπό ή άδειες εντός 6μήνου, δίχως δηλαδή να πληρώνονται με την έως τώρα νόμιμη προσαύξηση. Τέτοιου τύπου διευθέτηση προβλεπόταν ήδη στην νομοθεσία με τον Ν. 3986/2011, ο οποίος όμως απαιτούσε σχετική επιχειρησιακή συλλογική σύμβαση. Με τον νέο νόμο, όταν δεν επιτυγχάνεται συμφωνία βάσει επιχειρησιακής συλλογικής σύμβασης, δίνεται η δυνατότητα μονομερούς προσφυγής του καπιταλιστή στο Ανώτατο Συμβούλιο Εργασίας. Αυτό είναι 7μελές όργανο – 5 μέλη διορίζονται από την κυβέρνηση και τα άλλα δύο εκπροσωπούν τη ΓΣΕΕ και τις εργοδοτικές ενώσεις αντίστοιχα. Μια από τις λαμπρές του δραστηριότητες έως τώρα ήταν ότι ενέκρινε τις ομαδικές απολύσεις...

Ταυτόχρονα θα δίνεται η δυνατότητα κατάργησης της αργίας τα Σάββατα και τις Κυριακές, στη βάση, και μόνο, σχετικής επιχειρησιακής σύμβασης. Είναι προφανές ότι τέτοια μέτρα ακυρώνουν στην πράξη την έννοια της υπερωρίας και μειώνουν δραστικά την αμοιβή της. Ας θυμηθούμε στο σημείο αυτό, ότι βάσει του νόμου Ν. 4722/2020, ήδη προβλέπεται η υποχρεωτική αναπλήρωση του μισού χρόνου της καραντίνας, στην οποία βρέθηκε η εργαζόμενη, με απλήρωτες υπερωρίες. Με βάση το παραπάνω, τίθενται, έτσι, οι βάσεις ακόμη και για 66ωρη εργασία σε μία εβδομάδα. Το μέτρο αυτό δείχνει επίσης ότι το κράτος και οι εργοδότες αντιμετωπίζουν την απουσία από τη δουλειά εν μέσω καραντίνας ως κοπάνια ή αδήλωτη απεργία.

Αξίζει να θυμηθούμε όμως και κάτι άλλο: βάσει των ειδικών μέτρων, με πρόσχημα την διαχείριση της πανδημίας οι εργοδότες πλέον δεν οφείλουν να ενημερώνουν άμεσα την (αποδεκατισμένη) Επιθεώρηση Εργασίας σχετικά με το ωράριο απασχόλησης του προσωπικού τους. Καταλαβαίνουμε όλοι τι έχει να γίνει στα ήδη ξεχαρβαλωμένα ωράρια.¹

- Στην **προς τα πάνω εξίσωση του πλαφόν των νόμιμων υπερωριών** στο σύνολο των επιχειρήσεων σε 120 ώρες ανά εξάμηνο. Από το μέτρο πλήττονται οι εργαζόμενοι σε βιομηχανίες και βιοτεχνίες καθώς σε αυτές το επιτρεπόμενο όριο ανά εξάμηνο ήταν... 48 ώρες, δηλαδή θα μπορούν να τους επιβάλλονται 4 ώρες υπερωρίας παραπάνω ανά εβδομάδα εργασίας, άσχετα από τις κοινωνικές ανάγκες τους, αφού θεωρούνται, ακόμη πιο ξεκάθαρα πλέον, απλά «εξαρτήματα» της παραγωγής, δίχως δικό τους ελεύθερο χρόνο.

Με το μέτρο αυτό, η παροχή εργασιακής δύναμης προσαρμόζεται ακόμη πιο στενά στις συγκυριακές παραγωγικές ανάγκες κάθε επιχείρησης.

- Στην **παράκαμψη των συλλογικών συμβάσεων εργασίας** καθώς θα θεσμοθετηθεί το «δικαίωμα» της «ατομικής διαπραγμάτευσης» με το αφεντικό για τον καθορισμό «ατομικού ωραρίου και μισθού». Ξέρουμε όλοι τι συνήθως σημαίνει «ατομική διαπραγμάτευση» με το αφεντικό και τι είδους πιέσεις μπορούν να ασκηθούν στους εργαζομένους – αυτό μάλλον θα εννοούσε ο πρωθυπουργός μας όταν μιλούσε για εργαζόμενους που επιθυμούν οι... ίδιοι να δουλέψουν με περισσότερη ευελιξία.

Η «δυνατότητα» ατομικής διαπραγμάτευσης του ωραρίου θα περιλαμβάνει και τα χρονικά όρια της **ηλεκτρονικότητας**, του χρόνου δηλαδή που οφείλει να βρίσκεται σε ετοιμότητα ο τηλεεργαζόμενος και τις προθεσμίες ανταπόκρισής του στις απαιτήσεις για τηλεεργασία από το αφεντικό του. Και πάλι μπορούμε

¹ Σύμφωνα με στοιχεία της ΓΣΕΕ, πριν την «πανδημία του κορονοϊού» η εγχώρια αγορά εργασίας **ήδη** μαστίζονταν από την «πανδημία της απλήρωτης υπερωρίας», καθώς «το 73% των απασχολούμενων σε όλους τους κλάδους εργαζόταν υπερωριακά, ενώ σε ορισμένους κλάδους, όπως η μεταποίηση και οι μεταφορές, το αντίστοιχο ποσοστό ξεπερνούσε το 80%». Βλ. *Η ελληνική οικονομία και απασχόληση (Ετήσια Έκθεση)*, 2020, σελ. 73.

εύκολα να υποψιαστούμε τι είδους «συμφωνίες» θα προκύψουν, σε μια συνθήκη που ούτως ή άλλως επεκτείνει τα όρια της εργάσιμης μέρας.

- Στη δυνατότητα **επιβολής τηλεργασίας** από τα αφεντικά απλά και μόνο με την επίκληση του «κινδύνου δημόσιας υγείας». Ο νέος νόμος προβλέπει τη λειτουργία συστημάτων ελέγχου και επιτήρησης της εργασίας του τηλεεργαζόμενου, εκτός της κάμερας, εφόσον –κι εδώ γελάμε– α) αυτά είναι συμβατά με τη νομοθεσία «περί δεδομένων προσωπικού χαρακτήρα»· β) επιβάλλονται από τις λειτουργικές ανάγκες της επιχείρησης και γ) περιορίζονται στο πλαίσιο του επιδιωκόμενου σκοπού, δηλαδή της επιτήρησης της τηλεργασίας!

- Στην **ενθάρρυνση των εργοδοτικών εκβιασμών**, καθώς η επίλυση των εργατικών διαφορών **αφαιρείται από την Επιθεώρηση Εργασίας** –βάσει και των συμφωνιών που αποτυπώνονται στην 7η έκθεση «ενισχυμένης εποπτείας» που ενέκρινε πρόσφατα η Κομισιόν– και ανατίθεται στον ΟΜΕΔ, όπου κυριαρχούν οι εργοδοτικοί φορείς και ο οποίος δεν διαθέτει ελεγκτικούς μηχανισμούς, ορίζεται νέο πλαίσιο κατάθεσης των αιτήσεων στον ΟΜΕΔ και τέλος καταργείται ο β' διαιτητικός βαθμός.

- Στην **απομόνωση του υπό απόλυση εργαζομένου**, καθόλη την περίοδο της προειδοποίησης απόλυσης, ενώ έχει ήδη καταργηθεί η ανάγκη αιτιολόγησής της και οι σχετικές αποζημιώσεις, όταν υφίστανται, έχουν μειωθεί δραματικά.

Επίσης: επίκεινται νέες αλλαγές στον Ν. 1264/1982 που αφορά τις συνδικαλιστικές λειτουργίες, όπως αυτήν της κήρυξης απεργίας. Ειδικά για την τελευταία, ενώ οι όροι προκήρυξής της έχουν ήδη αυστηροποιηθεί, επί ημερών ΣΥΡΙΖΑ, με την ανάγκη εξασφάλισης του 50% + 1 των οικονομικά ενεργών μελών για την κήρυξή της, τώρα θα προστεθεί η **εξ αποστάσεως συμμετοχή στην ψηφοφορία** μέσω ηλεκτρονικής ψήφου.

Ενώ ήδη το προηγούμενο μέτρο εμποδίζει σε μεγάλο βαθμό την κήρυξη απεργίας, στους χώρους εργασίας που αυτό ακόμη είναι εφικτό, ο νέος νόμος έρχεται εν μέρει **να καταργήσει την ουσία της επιβάλλοντας προσωπικό ασφαλείας** ίσο με τουλάχιστον το 40% (!) του συνόλου κατά την διάρκειά της στους λεγόμενους «ζωτικής σημασίας» τομείς του ιδιωτικού και ευρύτερου δημόσιου τομέα.

Με αυτόν τον τρόπο στην ουσία **νομοθετείται προκαταβολικά η επίταξη μέρους των απεργών**, ενώ ταυτόχρονα **απαγορεύονται** οι όποιες δυναμικές ενέργειες, όπως **οι καταλήψεις «χώρων» και «εισόδων»**, ενώ εφευρίσκεται η κατηγορία της «άσκησης ψυχολογικής ή σωματικής βίας» (στα αφεντικά; στους απεργοσπάστες; στους μπάτσους;) βάσει της οποίας θα κρίνεται παράνομη η απεργία.

Αλλά δεν είναι μόνο αυτά: ο **μέσος μισθός ήδη μειώθηκε** κατά περίπου 10% σε σχέση με το δεύτερο τρίμηνο του 2019 (από 885 ευρώ σε 802 ευρώ),² ενώ σύμφωνα με τα πιο πρόσφατα στοιχεία της ΕΛΣΤΑΤ η **συνολική μείωση των μισθών των εργαζομένων κατά το δεύτερο τρίμηνο του 2020 αγγίζει τα 1,3 δισ. ευρώ** σε σχέση με το αντίστοιχο διάστημα πέρυσι. Πλέον το 72,9% (!) των εργαζομένων την βγάζει με λιγότερα από 1.000 ευρώ καθαρά τον μήνα,³ ενώ οι άνεργοι... δεν την βγάζουν καθόλου: ακόμα και από τους καταγεγραμμένους μακροχρόνια άνεργους, μόνο 1 στους 5 παίρνει το πρόσφατα ανακοινωμένο, έκτακτο επίδομα των 400 ευρώ.

Στην παραπάνω συγκυρία η **κυβέρνηση σχεδιάζει να χτυπήσει κι άλλο τα έσοδα των ασφαλιστικών ταμείων**: τόσο μέσω της επερχόμενης μείωσης του μέσου μισθού –ήδη ο κατώτατος μισθός έχει παγώσει και ο καθορισμός του μεταφέρθηκε για το 2021–, όσο κι εξαιτίας της μείωσης των ασφαλιστικών εισφορών στον ιδιωτικό τομέα κατά 3%.

Σύμφωνα με τα στοιχεία του προϋπολογισμού για το 2021, ο οποίος κατατέθηκε πριν λίγες ημέρες, η εν λόγω

² Ό.π., σελ. 82.

³ Ό.π.

μείωση θα αγγίξει τα 650 εκατ. ευρώ και πέρα από τα ασφαλιστικά ταμεία θα πλήξει και τους πόρους του ΟΑΕΔ κατά 40% (από 1,7 δισ. ευρώ σε 1 δισ.), απώλειες που θα καλυφθούν μέσω κρατικής επιχορήγησης, δηλαδή μέσω της φορολόγησής μας. Αντίστοιχα, **τα κονδύλια για τους ανέργους θα μειωθούν** κι αυτά κατά 38% (από 2,15 δισ. ευρώ σε 1,33 δισ.), παρόλη την ήδη ορατή αύξηση της ανεργίας, αύξηση που βέβαια αναμένεται να συνεχιστεί.

Οι κρατικές δαπάνες για τις συντάξεις, ύστερα από το φετινό διάλειμμα όπου αυτές παρουσιάστηκαν αυξημένες, εξαιτίας της καταβολής των αναδρομικών ποσών που εκδικάστηκαν σε ορισμένες κατηγορίες συνταξιούχων –αναδρομικά, τα οποία, ας σημειωθεί, δόθηκαν μεν αλλά κουτσουρεμένα–, θα μειωθούν κατά 2,1 δισ. ευρώ, όσον αφορά τις κύριες συντάξεις, και κατά 127 εκατ. ευρώ, όσον αφορά τις επικουρικές. Μάλιστα, οι μειώσεις είναι τέτοιες ώστε η συνταξιοδοτική δαπάνη αναμένεται να πέσει κάτω και από την αντίστοιχη του 2019.⁴

Η παραπάνω πολιτική μείωσης των συντάξεων είναι αποτέλεσμα της δεκάχρονης πολιτικής των μνημονίων που, από ότι βλέπουμε, συνεχίζεται αμείωτη και σήμερα. Μάλιστα, έχει προαναγγελθεί **νέα επίθεση στις συντάξεις με την αντικατάσταση του επικουρικού σκέλους της από την ιδιωτική κεφαλαιοποιητική ασφάλιση**, μέσω ατομικών ή επιχειρησιακών συμβάσεων. Το μέτρο αρχικά θα αφορά υποχρεωτικά τους «νέους ασφαλισμένους», θα «πιάσει» όμως και παλαιότερους, καθώς η **σχεδιασμένη μείωση των εσόδων από τις ασφαλιστικές εισφορές θα οδηγήσει σε μεγάλες μειώσεις και στις τρέχουσες επικουρικές** (βλ. μνημονιακή ρήτρα παροχής συντάξεων στο βαθμό που εξασφαλίζεται η «βιωσιμότητα» των ταμείων), σπρώχνοντας κι άλλους εργαζόμενους σε «ατομικές λύσεις» ασφάλισης.

το επιχειρηματικό πανεπιστήμιο

και οι νέες περιφράξεις του

*«Το άσυλο για εμάς δεν έχει θέση στο ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο, όπως εφαρμόζεται σήμερα. **Θα ισχύει στο δημόσιο πανεπιστήμιο ό,τι ακριβώς ισχύει σε κάθε δημόσιο χώρο της χώρας.** Θα μπορούν να επέμβουν οι αρχές **αυτεπαγγέλτως** για κάθε αξιοποίηση πράξη που λαμβάνει χώρα στο πανεπιστήμιο. Υπάρχει μια σκέψη που θέλουμε να συζητήσουμε. **Εξετάζουμε να υπάρχει ένα σύστημα ελεγχόμενης εισόδου στα Ιδρύματα. Εγώ δεν γνωρίζω κανένα πανεπιστήμιο του εξωτερικού που να μην υπάρχει έλεγχος».***

Ν. Κεραμέως, 10 Ιουλίου 2019 στον σκάι.

Το κράτος αναγνωρίζοντας, όπως άλλωστε κι εμείς, τα πανεπιστήμια ως εν δυνάμει κέντρα αγώνα ενάντια στην κρατική διαχείριση της πανδημίας, εκμεταλλεύτηκε τον πανικό που το ίδιο καλλιέργησε γύρω από την πανδημία, και τα έκλεισε με την πρώτη ευκαιρία, επιβάλλοντας την τηλεεκπαίδευση ήδη από τον προηγούμενο Μάρτη και τις τηλεξετάσεις στην εξεταστική του θερινού εξαμήνου.

Η κρατική διαχείριση των όρων λειτουργίας των πανεπιστημίων ήταν πλήρως επιθετική για την τάξη μας αν σκεφτούμε ότι έπαψε η λειτουργία τους ως οικειοποιημένων δημόσιων χώρων και πεδίων διεκδίκησης, όπου στεγάζονται συνελεύσεις, εκδηλώσεις και στεγαστικές καταλήψεις μετανασ(ρι)ών, ενώ παράλληλα έγινε κάθε προσπάθεια ώστε να μην σταματήσει καμία επιχειρηματική δραστηριότητα που γίνεται χάρη στην άμισθη εργασία φοιτητ(ρι)ών ή την κακοπληρωμένη εργασία διδακτορικών φοιτητ(ρι)ών κι ερευνητ(ρι)ών.

⁴ Δεν μειώνεται μόνο η συνταξιοδοτική δαπάνη. Εν μέσω πανδημίας οι κρατικές δαπάνες για την υγεία μειώνονται και αυτές, κατά 570 εκατ. ευρώ ή κατά 12% (από 4,8 δισ. ευρώ σε 4,25 δισ. ευρώ), όπως μειώνονται και οι έκτακτες δαπάνες για την πανδημία: από 523 εκατ. ευρώ φέτος σε μόλις 131 το 2021 (μείωση 75%). Αντίθετα, αυξάνονται οι δαπάνες για στρατιωτικούς εξοπλισμούς κατά 30%.

Η **τηλεκπαίδευση** που έχει γενικευθεί από τον Μάρτη και συνεχίζεται μέχρι και σήμερα αποτελεί ένα ξεκάθαρο όπλο περαιτέρω εξατομίκευσης των φοιτητ(ρι)ών, αναγκάζοντάς τες να παραμένουν σπίτι απομονωμένες.

Η **πειθαρχική-κατασταλτική διάσταση** της τηλεκπαίδευσης καθίσταται ξεκάθαρη από το γεγονός ότι ενώ η κυβέρνηση είχε χαλαρώσει τα μέτρα της από τον Μάιο μέχρι τις 6/11/2020, τα πανεπιστήμια δεν σταμάτησαν ποτέ να βρίσκονται σε λοκντάουν. Επίσης, ενδεικτικό είναι ότι την περίοδο του εαρινού λοκντάουν δεν είχε περάσει ούτε μια βδομάδα από το κλείσιμο των πανεπιστημίων όταν εκκενώθηκε η κατάληψη του κτηρίου Γκίνη, ενός χώρου που επί χρόνια αποτελούσε κέντρο αγώνα και όπου διέμεναν μετανάστ(ρι)ες.

Μετά την εκκένωση του κτιρίου Γκίνη ακολούθησε μια νέα σειρά κατασταλτικών ενεργειών, όπως η απόπειρα εκκένωσης των φοιτητικών εστιών και επιθετικής εκδίωξης των φοιτητ(ρι)ών που μένουν εκεί, καθώς και το σαμποτάρισμα του server του espiv, που στεγάζεται στο Πάντειο. Να σημειωθεί εδώ ότι η δια ζώσης κινηματική δραστηριοποίηση ήταν που κατάφερε εν τέλει να αναχαιτίσει τις παραπάνω επιθετικές ενέργειες της κυβέρνησης. Προσωρινά, βέβαια, αφού με την επιβολή του νέου λοκντάουν επιχειρείται εκ νέου η εκδίωξη φοιτητών από εστίες όπως μαθαίνουμε από καταγγελία εστιακών φοιτητών στην Κομοτηνή, οι οποίοι μάλιστα καλούνται να μαζέψουν κι όλα τους τα υπάρχοντα με την αποχώρησή τους.

Η έλλειψη αυτής της δια ζώσης κινηματικής δραστηριοποίησης, η απονέκρωση των πανεπιστημιακών χώρων από φοιτητρίες ως αποτέλεσμα της εντατικοποιημένης φοιτητικής εργασίας και της πολιτικής διαχείρισης της πανδημίας από το κράτος και συγκεκριμένα της εφαρμογής τηλεκπαίδευσης, η έξαρση της κατασταλτικής βίας κατά τη δεύτερη φάση της βιοπολιτικής του εγκλεισμού, η κατάργηση του ασύλου και συνολικά η επιχειρηματοποίηση του πανεπιστημίου ήταν που έδωσαν και τη δυνατότητα για την ταυτόχρονη εισβολή εκατοντάδων μπάτσων όλων

των ειδών (ΔΕΛΤΑ, ΟΠΚΕ, ΕΚΑΜ) στο κάτω και το επάνω Πολυτεχνείο, στις 13/11.

Η επίθεση αυτή στη συγκέντρωση εργαζομένων και φοιτητριών στο κάτω Πολυτεχνείο και στην κατάληψη της πρυτανείας του ΕΜΠ στην Πολυτεχνειούπολη είχε ως αποτέλεσμα τη σύλληψη συνολικά 92 αγωνιστ(ρι)ών, οι οποίες εναντιωνόμενες στο λοκάουτ του ΕΜΠ κρατούσαν το πανεπιστήμιο ανοιχτό εν μέσω γενικευμένου λοκντάουν, προκειμένου να απαιτήσουν την κανονική διεξαγωγή του τριμήνου και της πορείας της 17ης Νοέμβρη.

Στις κάμερες της τηλεκπαίδευσης που έχουμε στα σπίτια μας επιχειρήθηκε να προστεθούν οι κάμερες στις σχολικές τάξεις και τώρα οι κάμερες μέσα στα πανεπιστήμια. Και όχι μόνο αυτό. Στην πρόσφατη σύνοδο των πρυτάνεων με τον πρωθυπουργό και την υπουργό παιδείας, η κυβέρνηση πρότεινε **μπάρες εισόδου και κάμερες** στις σχολές· την ίδρυση **ειδικού αστυνομικού σώματος φύλαξης τους**· όπως και την **αυστηροποίηση των ποινών** που θα επιβάλλονται στις φοιτήτριες για αδικήματα τα οποία θα τελούνται σε περιοχές της «πανεπιστημιακής κοινότητας». Οι πρυτάνεις, παίζοντας το χαρτί του «καλού μπάτσου», αρνήθηκαν την αυστηροποίηση των ποινών, ισχυριζόμενοι ότι το ήδη αυστηρό νομοθετικό πλαίσιο αρκεί, ενώ δήλωσαν ότι συμφωνούν με την ίδρυση ενός ειδικού αστυνομικού σώματος, αρκεί αυτό να υπάγεται στις δικές τους διοικήσεις και όχι στο υπουργείο Προ.Πο.

Παρόλ' αυτά για την κυβέρνηση φαίνεται να αποτελεί προτεραιότητα η αστυνόμευση των πανεπιστημιακών χώρων με συγκεκριμένους όρους. Γι' αυτό και μερικές ημέρες μετά την απόφαση των πρυτάνεων η Κεραμέως δήλωσε ότι θα προκηρυχθεί η πρόσληψη 1.500 ειδικών φρουρών από το υπουργείο Προ.Πο. Η «ομάδα προστασίας πανεπιστημιακών ιδρυμάτων» θα έχει την έδρα της εντός των πανεπιστημιακών χώρων, θα υπάγεται στο υπουργείο Προ.Πο. και θα είναι αποσπασμένη στα ΑΕΙ. Λεπτομέρειες για τα ακριβή χαρακτηριστικά αυτής της ομάδας δεν έχουν γίνει ακόμη γνωστές.

Πιο πρόσφατη εξέλιξη στις προσπάθειες αστυνόμευσης και περίφραξης του πανεπιστημίου αποτελεί η απόφαση του πρυτανικού συμβουλίου του ΕΚΠΑ για την καταγραφή στοιχείων όσων ατόμων εισέρχονται στις φοιτητικές εστίες του ιδρύματος για λόγους «προστασίας» της υγείας των εστιακών φοιτητών. Δεν είναι τυχαίο, φυσικά, ότι οι φοιτητικές εστίες αποτελούν τους τελευταίους μήνες τους βασικούς χώρους στέγασης κινηματικών δραστηριοτήτων και συνελεύσεων.

Με την **περίφραξη των πανεπιστημίων με μπάτσους, σκειουριτάδες και μπάρες εισόδου και τον πλήρη έλεγχο του εσωτερικού** τους επιχειρείται να απογυμνωθεί η λειτουργία τους από την έμπρακτη προλεταριακή κριτική ώστε να μην είναι τίποτα άλλο από εργοστάσια παραγωγής ενός σημαντικού εμπορεύματος, της **εξειδικευμένης εργασιακής δύναμης**. Αυτή η τελευταία συνίσταται σε συγκροτημένες και αξιοποιήσιμες από το κεφάλαιο γνώσεις, μέσα στην αλλοτριωτική παραγωγική-εργασιακή διαδικασία, είτε αυτή είναι έμμισθη είτε άμισθη.

Επομένως καταλαβαίνουμε πολύ καλά τι θέλουν να προστατεύσουν η αστυνομία και οι κάμερες στα πανεπιστήμια, χρησιμοποιώντας ως πρόφαση τους δήθεν «μπαχαλάκηδες τρομοκράτες», όπως άλλοτε χρησιμοποιούσαν τους μετανάστες μικροπωλητές και τους τοξικοεξαρτημένους. Οι μπάτσοι και οι κάμερες προστατεύουν την επιχειρούμενη εδώ και χρόνια ολοένα και μεγαλύτερη **επιχειρηματοποίηση** των πανεπιστημιακών δραστηριοτήτων, η οποία πάει χέρι-χέρι με την (προληπτική) καταστολή κάθε δυνατότητας αγωνιστικής δράσης μέσα σε αυτά.

Με άλλα λόγια, προσπαθούν να διαφυλάξουν την απρόσκοπτη λειτουργία των πανεπιστημίων ως επιχειρήσεων που βγάζουν κέρδος από την εκμετάλλευση της άμισθης κι έμμισθης εργασίας των φοιτητ(ρι)ών (βλ. από την απλήρωτη προπτυχιακή προετοιμασία της εργασιακής μας δύναμης και τις απλήρωτες πρακτικές, διπλωματικές και κλινικές ασκήσεις, μέχρι την κακοπληρωμένη εργασία ερευνητ(ρι)ών).

Τα **ερευνητικά προγράμματα** πέρα από το ότι έχουν ως βασική λειτουργία την εκμετάλλευση της εργασίας των φοιτητ(ρι)ών, είναι οργανωμένες συνεργασίες με τον ιδιωτικό επιχειρηματικό τομέα, τον στρατό και την αστυνομία. Το ΕΜΠ είναι γνωστό για την έρευνά του σχετικά με τη φύλαξη συνόρων, την καταστολή, τον πολεμικό εξοπλισμό (βλ. προγράμματα Ranger, Andromeda, Ingenious, Prevision), είναι όμως επίσης γνωστό για τις σημαντικές του συνεργασίες τόσο με άλλα διεθνή πανεπιστήμια όσο και με τις μεγαλύτερες εταιρείες που δραστηριοποιούνται στην Ελλάδα. Για να δώσουμε μόνο ένα παράδειγμα, ας σκεφτούμε την έρευνα που γίνεται σχετικά με την αξιοποίηση των αιολικών πάρκων ή των ενεργειακών αποθεμάτων σε φυσικό αέριο και υδρογονάνθρακες. Εάν αναφέρουμε αυτό το παράδειγμα, από πολλά-πολλά άλλα –μόνο το ΕΜΠ τρέχει πάνω από 1.500 ερευνητικά πρότζεκτ– είναι γιατί η κυβέρνηση έσπευσε να ψηφίσει, εν μέσω λοκντάουν, νόμο που, μεταξύ πολλών άλλων, επιτρέπει τις εξορύξεις υδρογονανθράκων μέσα σε περιοχές Natura, ενώ ταυτόχρονα, κρατούσε κλειστά τα πανεπιστήμια στους φοιτητές μην τυχόν και εμποδιστεί η αντίστοιχη έρευνα.

Εκτός από την έρευνα, που αποτελεί το πλέον σημαντικό κομμάτι της επιχειρηματικής δραστηριότητας στα πανεπιστήμια, η τελευταία αναδεικνύεται και από μια σειρά **υπεργολαβιών** (βλ. ανάληψη της σίτισης και της φύλαξης), αλλά και από τη φάμπρικα ίδρυσης επί πληρωμή μεταπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών και ξενόγλωσσων τμημάτων (όπως αυτό της Φιλοσοφικής ΕΚΠΑ).

Ο επιχειρηματικός χαρακτήρας του πανεπιστημίου αναδεικνύεται επίσης από την προσπάθεια πειθάρχησης των φοιτητών μέσω της σχεδιαζόμενης επιβολής του «v+2». Το «v+2», όπως και όλα τα χαρακτηριστικά του επιχειρηματικού πανεπιστημίου που αναφέρουμε πιο πάνω, κατασκευάζει τον αυριανό πειθήνιο εργαζόμενο ο οποίος οφείλει να είναι γρήγορος και παραγωγικός, καταφέρνοντας να συνδυάζει δουλειά και σχολή χωρίς να έχει χρόνο να ασχοληθεί με κάτι άλλο, ώστε να είναι

έτοιμος να μπει κατόπιν στην εντατικοποιημένη, ανταγωνιστική και ελαστικοποιημένη αγορά εργασίας.

Δεν φτάνει λοιπόν που δουλεύουμε αμισθί μέσα στα πανεπιστήμια, αυτό θα πρέπει να γίνεται και με την Και για να μην ξεχνιόμαστε: ο «εξευρωπαϊσμός» και η αστυνόμευση των

πανεπιστημίων ήταν ένας από τους κύριους, δηλωμένους στόχους της ΝΔ πριν καν πάρει στην εξουσία. Ακόμη

περισσότερο, όσα βλέπουμε να προαναγγέλλονται τώρα, αποτελούν διαχρονικό στόχο όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων – ίσως όχι με τον ίδιο άγαρμπο και βιαστικό τρόπο. Στην παρούσα συγκυρία η κυβέρνηση επαναφέρει πονηρά τη «θεωρία των δύο άκρων», στον απόηχο της καταδίκης του ενός «άκρου», και της «πάταξης της ανομίας στα πανεπιστήμια», εκμεταλλευόμενη αφενός τις σχεδόν ανύπαρκτες κοινωνικές αντιστάσεις στα πανεπιστήμια ενάντια στην τρέχουσα κρατική διαχείριση της πανδημίας, αφετέρου τη σπέκουλα γύρω από την επίθεση στον πρύτανη της ΑΣΟΕΕ.

ταχύτητα και ένταση που απαιτεί το κράτος εντός ενός χώρου επιτηρούμενου από κάμερες και περιφραγμένου από μπάτσους.

κι ενώ μας την πέφτουν τα αφεντικά από παντού...

...σήμερα, εμείς καλούμαστε να εκμεταλλευτούμε την κρίση προς όφελος της εργατικής τάξης· καλούμαστε να παλέψουμε, σε συνθήκες άρσης της τυπικής, συνταγματικής νομιμότητας, για την ικανοποίηση των δικών μας άμεσων αναγκών!

...να είμαστε εμείς αυτές που θα απαιτήσουμε:

ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΔΑΠΑΝΩΝ ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΚΑΙ ΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ.

ΕΠΙΤΑΞΗ ΤΩΝ ΙΔΙΩΤΙΚΩΝ ΚΛΙΝΙΚΩΝ
ΧΩΡΙΣ ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗ ΤΩΝ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΩΝ ΙΔΙΟΚΤΗΤΩΝ ΤΟΥΣ.

ΝΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ ΤΑ ΤΕΙΧΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΜΟΡΦΩΝ ΕΓΚΛΕΙΣΜΟΥ: ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ, ΣΤΑ
ΣΧΟΛΙΚΑ ΚΛΟΥΒΙΑ, ΣΤΑ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΑ ΚΡΑΤΗΣΗΣ, ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΕΙΩΣΗ ΤΩΝ ΩΡΩΝ ΕΡΓΑΣΙΑΣ. ΑΥΞΗΣΗ ΤΩΝ ΜΙΣΘΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΣΥΝΤΑΞΕΩΝ.

ΕΓΓΥΗΜΕΝΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΙΣΘΟ ΓΙΑ ΟΛΕΣ!
ΝΑ ΜΗΝ ΣΤΕΡΗΘΕΙ ΚΑΜΙΑ ΤΑ ΑΝΑΓΚΑΙΑ ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ.

ΝΑ ΜΗΝ ΠΕΡΑΣΕΙ Η ΑΣΤΥΝΟΜΟΚΡΑΤΙΑ ΣΤΙΣ ΣΧΟΛΕΣ, ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΕΣ, ΣΤΟΥΣ
ΔΡΟΜΟΥΣ.

ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΠΙΣΩ ΤΟΝ ΔΗΜΟΣΙΟ ΧΩΡΟ ΑΠΟ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ.

ΚΑΤΩ Η ΑΠΟΜΟΝΩΣΗ ΤΗΣ ΤΗΛΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΤΗΛΕΡΓΑΣΙΑΣ.
ΣΒΗΣΤΕ ΤΙΣ ΟΘΟΝΕΣ Ν' ΑΡΧΙΣΟΥΝ ΟΙ ΑΓΩΝΕΣ.

ΑΝΟΙΧΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ & ΣΧΟΛΕΙΑ· ΜΙΚΡΑ ΤΜΗΜΑΤΑ ΜΑΘΗΤΩΝ &
ΦΟΙΤΗΤΩΝ.

ΤΑ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑ & ΤΑ ΣΧΟΛΕΙΑ ΘΑ ΤΑ ΚΛΕΙΝΟΥΜΕ ΜΟΝΟ ΕΜΕΙΣ, ΜΕ ΤΟΥΣ
ΑΓΩΝΕΣ ΜΑΣ, ΓΙΑ ΤΙΣ ΔΙΚΕΣ ΜΑΣ ΑΝΑΓΚΕΣ.

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΥΣ ΣΥΛΛΗΦΘΕΝΤΕΣ ΤΗΣ ΠΡΥΤΑΝΕΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ
ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟΥ.

** ΜΕΤΡΟ, ΔΟΥΛΙΤΣΑ, ΚΡΕΒΑΤΑΚΙ / ΔΕΝ ΕΙΜΑΙ ΡΟΜΠΟΤΑΚΙ*